

כב א ב מיי פ"ב מה"ל
גירוסין הל"ז סמג
עשין ג טו"ש"ע א"ע ס'
קב טע"ד:
כג ג מיי פ"ט ע"ש ה'
ס סמג ע"ש טו"ש"ע
ע"ש טע"ד:
כד ד ה מיי ע"ש טו"ש"ע
ע"ש טע"ט:
ו נמ"י פ"ד מהל"ז זכ"ה
הל"י טו"ש"ע ע"ש סימן
קמח טע"י מגן:
ז טו"ש"ע ע"ש סימן קל
טע"ף ע"ז:

פסקי ר"ד

שליחא ברא במקום אבא:
מרג"א אמר לשיטתו גט
לאשתי או לשלשה כתבו
גט ותנו לאשתי היו אלו
יתבו ויתנו אמר לג' תנו
גט לאשתי יאמרו לאחרים
כתבו מפני שעשאן ב"ד
דברי ר' מאיר וזו הלכה
שלח חגיגא איש אגוני
מבית האסורים מקובלין
באומרו לג' תנו גט לאשתי
שיאמרו לאחרים כתבו
מפני שעשאן ב"ד אי"ז
יוסי נומינו לשליח אף אנו
מקובלים שאפילו אמר
לכ"ד הגדול שבירושלים
גטנו גט לאשתי שילמדו
ויכתבו ויתנו לה. אמר
לעשרה כתבו גט לאשתי
אחד כותב ושנים חותמין.
כולם כותבו אחד כותב
וכולן חותמין לפיכך אם
מת א' מתן ב' א"ר אמר
(השני) בטל פי' אמר
לשנים תנו גט לאשתי
אצ"ג דלא אמר כתבו ותנו
הרי אלו יכתבו הן בעצמם
ויתנו ולא יאמרו לאחרים
לכתוב ולחתום דלאו ב"ד
מנינו שיכולו לצוות
לאחרים אלא עדים שיתנו
ומיהו הם כותבים ונותנים
אצ"ג דלא אמר להו כתבו
ותנו ודוקא כתבו בלא תנו
אינו מועיל אבל תנו בלא
כתבו מועיל שהיא יוכלין
ליתן אם לא יכתבו. או
אמר לג' כתבו ותנו אצ"פ
שהם ראויין להעשות ב"ד
כיון דבהרי"א אמר ליה
כתבו לא ב"ד שיתנו אלא
עדים. אבל אם אמר לג'
(כתבו) [תנו] גט לאשתי
ולא אמר להם כתבו הרי
אלו יאמרו לאחרים לכתוב
ולחתום וליתן מפני
שעשאן ב"ד: וזו הלכה
שלח חגיגא איש אגוני
מבית האסורים משמו של
ר' עקיבא שנחשב בבית
האסורים. א"ר יוסי נומינו
לשליח אמרו לר' חגיגא
נעששה שליח בהלכה זו
שאין הדבר כן ולא קבלנו
שליחותו. אלא אפילו אם
אמר לכ"ד הגדול
שבירושלים תנו גט
לאשתי ותנו ליה ילמדו
ויכתבו ויתנו לה ולא
יאמרו לאחרים לכתוב:
אמר שמואל הלכה כר'
יוסי דאמר מילי לא
מימסרן לשליח. ולקמן
אמרי' בפרקין דאפילו
באומר אמרו לסופר
ויכתבו לפלוני ולפלוני
ויחתמו פוסל ר' יוסי עד
שיאמר להם הבעל כפיו.
ומיכן יש להוכיח שהאשה
שהיא ממנה שליח לקבלה
שאין השליח יכול למנות
שליח אחר ואצ"פ שאמרה
לו האשה שיהיה ושראי
לימנות שליח משום דמילי

סו:

האומר פרק ששי גיטין

והאמר שמואל אמר רבי הלכה כרבי יוסי. והוא הדין דהוה מלי
למיפריך מדשמואל דפרק כל הגט (לעיל דף כט.) דאמר
מתנה הרי היא כגט^א דמילי לא מימסרן לשליח אצל ממתני' דאפי'^ב
רבי מאיר מודה בזומר לשנים תנו או לשלשה זומר כתבו ותנו ג' לא
מלי למיפריך דה"א דטעמא משום
זיוון דבעל דאמר אצ"י צפיק כל
הגט (ג"ש)^ג והוה אמינא^ד דצמיתה
ליכא זיוון אלא צמיתה דליכא
פרקוס טפי: **בתב** ידן הוא או
כתב הגט הוא. אע"ג דלא נפקא
מינה מידי דלדיד ולידי מיני ניינה ולא
ממסרן לשליח הא מסיק לדשמואל
אמר אמרו כשר וא"כ חסם סופר
ועד פסול דהא זהא תלמי' כדאמרין
בסמוך וכשזומר לשנים כתבו ותנו
או כאליו אמר להם צפיקו ששתפו
אמר עמיהם לכתוב או לחתום לכך
צעי מה רוצה הבעל שיעשו הם ולקמן
דאמר אי סבירא לן דכתבו כתב
ידן הוא הא כתב הגט כו' הוא
הדין דהוה מלי למימר אפכא אי
סבירא לן דכתב הגט הוא כתב ידן
כשר: **הא** כתב הגט כשר כו'.
אפי' תנו גט לאשתי ויתנו
מימסרן לשליח הא לר"מ אפי' מנאלו
באשפה^ה כשר ו"ל דשמואל פוסק
הלכה כר' אלעזר ו"ל דר"מ ולפי"^ו
ר' יוסי דמתני' נמי כר"א א"ג נהי
דמכשר ר"מ כשנאלו הבעל באשפה
היכא שזוה לכתוב מודה ר"מ שרין
לעשות זיווי ואפילו כתב ידן הוא הו'
כאליו זוה להדיא א' שיאמר לסופר
שיכתבו ו"ל סגי הא שמואל באשפה
אפילו לר"מ: **התם** כותב שנינו.
וה"א הא שמואל גופיה קאמר צפיק
בתרא (לקמן דף פו): דכתב סופר ועד
שנינו ואפי' ממתני' אפילו כר"מ
דלא נפיק מיניה שום חורבא א"כ
מאי פריך ליה הכא שמואל ו"ל
דנהי דפליג צפיקו דמתני' דכתב
סופר ועד צמילתיה דר' יוסי לא
אשכחן דפליג אדרב חסדא ורבי
ירמיה אי מודה ר' יוסי בזומר אמרו
אי לאו^ז וצפיק מי שחזו (לקמן דף
עג.) דייקין מצרייתא^ח לאפוקי ממלן
דאמר מודה רבי יוסי בזומר אמרו:
מתניתין מני רבי יוסי היא
דאמר מי"א
מימסרן אש"י. אפילו בזומר
לשלשה תנו הוא הדין בזומר אמרו
ולהכי לא נפקא מינה חורבא אצל
לר"מ דאמר מילי מימסרן לשליח
בזומר לשלשה תנו כ"ש בזומר
אמרו דכשר ולהכי לדידיה חסם סופר
ועד פסול דלא ליתי לדי חורבא
ולמאי דמסיק נמי בזומר אמרו כשר
ולא תעשה ולא שפיקא מ"מ לא
מתוקמא ממתני' דמכשיר חסם
סופר ועד כרבי מאיר דחיישין

לדידיה לתקלה אחריתי דוימנין דאמר לשלשה תנו ונמלכו שלשתן
לומר לסופר לכתוב ולפלוני ולפלוני לחתום ואולי תרתי מינייהו
מדעת שלשתן ואמרו לסופר וכתב ומשום כיסופא דסופר מחתמי
ליה בלא ידיעת שליח^ט והא שפיקא דכשזומר לשלשה תנו חומרים
לאחרים שיכתבו ויתנו לכתילה דתתן צמתני' ולא חיישין שמה
תשכור עדים^י כי אמר לג' תנו דכיון דזוהי שעשאן אמרו כשר
ולא תעשה לא יחתום א"י הסופר אם לא שיעד דזוהי שעשאן אמרו כשר
אמרו
או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי אהרי
אלו יכתבו ויתנו אמר לשלשה תנו גט
לאשתי הרי אלו יאמרו לאחרים ויכתבו
מפני שעשאן ב"ד דברי ר"מ וזו הלכה העלה
רבי חגיגא איש אגוני מבית האסורים מקובל
אני באומר לשלשה תנו גט לאשתי שיאמרו
לאחרים ויכתבו מפני שעשאן ב"ד אמר
רבי יוסי נומינו לשליח אף אנו מקובלין
שאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים תנו
גט לאשתי שילמדו ויכתבו ויתנו א"י אמר
לעשרה כתבו ותנו גט לאשתי אחד כותב
ושנים חותמין יכולכם כתבו אחד כותב
וכולם חותמין לפיכך האם מת אחד מהן
הרי זה גט בטל: **גמ'** א"ר ירמיה בר אבא
שלחו ליה מבי רב לשמואל ילמדנו רבינו
אמר לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו
לסופר וכתב וחתמו הן מהו שלח להו תצא
והדבר צריך תלמוד מאי הדבר צריך תלמוד
אילימא משום דהוה להו מילי ומספקא ליה
מילי אי מימסרן לשליח אי לא מימסרן
לשליח והאמר שמואל אמר רבי הלכה כר'
יוסי דאמר א' מילי לא מימסרן לשליח אלא
לשמואל הא קא מיבעיא ליה האי כתובו
אי כתב ידן אי כתב הגט ותפישוט ליה
ממתני' אמר לשנים תנו גט לאשתי או
לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו
יכתבו ויתנו היא גופא קא מיבעיא ליה
כתובו כתב ידן הוא או כתב הגט הוא
פשיטא דכתב הגט הוא דקתני סיפא אמר
רבי יוסי נומינו לשליח אף אנו מקובלין
שאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים תנו גט
לאשתי שילמדו ויכתבו ויתנו לה אי אמרת
בשלמא כתב הגט הוא שפיר אלא אי אמרת
כתב ידן הוא מי איכא בי דינא דלא ידעי
מחתם חתימת ידיהו אין איכא בי דינא
חדתא ואי סבירא לן דהאי כתובו כתב
ידן הוא הא כתב הגט כשר והאמר שמואל
אמר רבי הלכה כר' יוסי דאמר מילי לא
מימסרן לשליח אמרי אי סבירי לן דכתובו
כתב ידן הוא כתב הגט נעשה באומר אמרו
^זומודה ר' יוסי ו'באומר אמרו ומוי מודה ר'
יוסי באומר אמרו^ח והתתן כתב סופר ועד
כשר ו'אמר ר' ירמיה חתם סופר שנינו ו'אמר
רב חסדא מתני' מני ר' יוסי היא דאמר
מילי לא מימסרן לשליח ואי סלקא דעתך
מודה רבי יוסי באומר אמרו נפיק מינה
חורבה דוימנין דאמר להו לשנים
אמרו
שיחתום אלא לשלומו זוה לכתוב ולאחרים
לחתום והשליח חשש שמה יצטייך הסופר לומר אין מקבלין
אותו צעד ומתוך חששא זו זוה לסופר לחתום ומהכא שמעינן
דבזומר אמרו נמי פליג רבי יוסי דאי סלקא דעתין מודי
ציה היכי מכשר חתימת סופר בגט נפיק מינה חורבא כו':
כיון
לשנים

כלום כל מה שאומרת לו האשה ואינו גט עד שיגיע ליד שליח ראשון. ומיהו לא אשכחן בשום
שליח אחר כי היכי דמשכחין בשליח להולכה:

מסורת הש"ס

א) לעיל י"ח: ג) לעיל כט.
לקמן ע"א: ע"ב. א) ז"ל
יכתבו, ד) ולקמן ע"א: ע"ב.
ה) לקמן ע"א: פו: פו:
ו) לקמן ע"א: פח.
ז) דרש"י שצ"י
ח) דרש"י דרש"י ולמינו
הוא ע"פ דרש"י וע"י רש"י,
ט) ולעיל ג: ג. כו:;
י) נראה שז"ל שילמדו,
יא) מינת הסופר נראה ט"ס
פני וע"י,

מוסף רש"י

או לשלשה כתבו גט
כו' יכתבו. הס עלמס
שרי אמר להם כתבו,
אבל אמר לשלשה תנו
גט לאשתי, יאמרו
לאחרים יכתבו. ויתנו,
מפני שעשאן ב"ד.
ורש"י לעומת שליח (יע"ד
כו'.) כולכם כותבו
אחד כותב וכולם
חותמין. ואי לא הו'
חתימי פלוני הו' פסול,
דכפידא תליא דלא שויה
גטא אלא כתיב (יע"ד
ג'.) חתם סופר שנינו.
לא תימא דמכשר גט
בחתומי עד אחד וכתיב
די סופר שני, אלא הכי
קאמר חסם הסופר בגט
עד ועד שני עמו כשר
(לקמן ע"א.) דהוה לכו צ'
עדים ואשמועינן ממתני'
דלא חיישין למימר הבעל
לחן זיווי שחתום הסופר
אלא אמר לשנים אמרו
לסופר פלוני ויכתבו
ולפלוני ולפלוני ויחתמו,
ומהו הך שלחין לסיפא
דספרא ואחתמיהו, ללא לא
חיישין, כדאוקמינן צפיק
מי שאלחו (לקמן ע"א).

מוסף תוספות

א. כלומר, שאין השליח
יכול לומר לאחרים לכתוב,
ב. דיכתבו ויתנו ולא
מימסרן לשליח. מוס' לעיל
ע"ד. ד"ה ומילי ומשמע נמי
דשעמא דר"מ בזה מתני'
משום מילי לא מימסרן
לשליח הוא לדעת שמואל
וכו'. דרש"י. ג. ו'אין סבר
שמואל מוס' ע"ש.
ד. חתמו ונתנו לה. מוס'
הא"ש. ה. ובעל לא יהיב
לכתילה. שם. ו. דבעי
כתיבה לשמה. שם.
ז. מה פריך מרי ירמיה
לשמואל. שם. ח. ו'אין כ'
אין לנו להעמיד דברי
שמואל באותו ענין
שיחלוק עליהם בפירושי
דברי ר' יוסי. שם. ט. עד
שישמעו קולו. שם.
י. הנפיר, ובעל לא יהיב
להו רשותא למעבד אלא
מדת' דכולהו תלתא,
והיני חורבא. שטי"ק גט
נמ"ה. יא. לכך שיאמרו
בשם בעלה לסופר לכתוב
ולעדים לחתום, והאחרים
סבורים שהבעל צוה. שטי"
לקמן ט.

פסקי ר"ד (המשך)

וכיון שהלכה כר' יוסי
אפילו באומר אמרו
לכאמרינן כפ' מי שאחזו
לקמן ע"ב.) אינו מועיל
דוכתא ששליח לקבלה ממנה